

“Σήκω!”, τοῦ φωνάζω γιά τρίτη φορά. “Θά χάσουμε τό τραῖνο, δέν ἀκοῦς; Ξύπνα ἐπιτέλους!”.

Τότε (ἐνῶ μέχρι νά ὑψώσω τή φωνή ὁ φίλος μου παρέμενε ἀπαθής) νά τον πού πετάγεται ἀπό τά σκεπάσματα, χωρίς ἐν τούτοις νά σηκωθεῖ ἀπό τό κρεβάτι, καί μέ τή μπαγιάτικη, πρωινή φωνή του, γουρλώνοντας ταυτόχρονα τά μάτια πρὸς τό παράθυρο:

“Τί εἶναι αὐτά; », μουγκρίζει. «Δέν καταλαβαίνω. Γιά στάσου· πῶς ἔγινε; Ἀκόμα στέκονται ὄρθια;”.

Εἶναι ἰδρωμένος σάν νά βγαίνει ἀπό ἐφιάλητη.

“Σύνελθε καί μάλιστα γρήγορα”, τοῦ λέω. Τό τραῖνο φεύγει σέ μισή ὥρα. Κατέβασα τίς βαλίτσες. Τρέχα νά ρίξεις νερό στά μοῦτρα σου”.

“ Δέν εἴμαστε καλά. Ξέρεις τί λές; Νερό! Τί τό ’θελα νά ξυπνήσω! Κι ἐσύ τί κάνεις ἐκεῖ; Καί, πρῶτα πρῶτα, ποῦ πατάς; Τό κρεβάτι ποῦ ἀκουμπάει; Μήν κουνιέσαι καθόλου. Κάτι κακό θά μᾶς βρεῖ”.

“ Τί κακό θά μᾶς βρεῖ; ’Ηρέμησε. Μετακινοῦμαι καί δέν πατάω πιὰ στό χαλί, ἀφοῦ σέ ἐνοχλεῖ τόσο”. Καί, ἀνοίγοντας τό διασκελισμό μου, ὑπό τόν ἦχο ἐνός τριγμοῦ, μετατοπίζομαι, σπεύδοντας μάλιστα ἀμέσως νά τόν καθησυχάσω: “Μήν νομίζεις· εἶχα καθαρίσει τά παπούτσια μου πρὶν μπῶ. Τά σκούπισα στήν πατσαβούρα, ἔξω ἀπό τήν πόρτα”.

“Μά τί λές;”. Τινάζεται στήν κάτω ἀριστερή γωνία τοῦ κρεβατιοῦ σά νά τόν χτύπησε ἠλεκτρικό ρεῦμα. “Παλάβωσες;”. Καί σκύβοντας πρὸς τό πάτωμα· “τό πρόβλημα δέν εἶναι βεβαίως στό χαλί”, προσθέτει, “μά στό ἴδιο τό πάτωμα”.

“Τί;”.

“Στό ίδιο τό άναθεματισμένο πάτωμα. Τόση έντύπωση σοϋ κάνει; Έσφαλα, έκανα όλέθριο λάθος, γιά νά μήν πώ ότι έκανα τρέλα κανονική. Πώς μοϋ μπήκε ή ιδέα νά αγοράσω διαμέρισμα στόν πέμπτο όροφο, σέ τόσο έπισφαλές κτίσμα; Στά θεμέλια οί πέτρες έχουν άρρωστήσει. Μαδᾶνε σάν χαλβάς τοϋ μπακάλη. Μιά ματιά στό ύπόγειο άρκεϊ γιά νά σοϋ κοποϋν τά πόδια. Τά ξύλινα δοκάρια τά τρώει τό σαράκι. Οί τοίχοι -σά σφουγγάρια- ξερνᾶνε συνέχεια ύγρασία. Καί τέλος τό πάτωμα -έδῶ θέλω νά φθάσω- βρίσκεται σέ τέτοιο χάλι πού, μέσα άπό τίς ρωγμές τῶν σανιδιῶν, βλέπει κανείς τούς γείτονες. Μέ λίγη προσπάθεια μπορεϊς νά δεϊς άπό τή θέση σου τόν κύριο μέ τή ρόμπα πού πίνει τόν καφέ του άπό κάτω. Τά μαυρισμένα σανίδια τρίζουν σέ κάθε βήμα σάν νά περνάει άμαξοστοιχία. Μή μοϋ μιλάς λοιπόν γιά άναχωρήσεις. Δέν τό κουνᾶμε άπό ᾽δῶ. Διότι, ποιός έγγυᾶται ότι μέ τήν παραμικρή κίνηση, δέν θά βουλιάξει τό κρεβάτι μαζί μέ τό πάτωμα γιά νά βρεθῶ -ζωντανός ᾶραγε ή νεκρός;- σέ κανέναν άπό τούς παρακάτω όρόφους;”

Αυτό δέν τό είχα προβλέψει. Νόμιζα πώς είχα όργανώσει τό ταξίδι όπως έπρεπε, αλλά νά πού διαψεύδομαι.

“Φίλε μου”, δοκιμάζω πιό ήρεμα, “σήκω σέ παρακαλῶ. Τά μπαγκάζια σου τά φόρτωσα. Άνεβοκατέβηκα τρεϊς φορές τή σκάλα χωρίς πρόβλημα. Κι όχι μόνον αυτό. Έχω παρατήσει τό αυτοκίνητο, ξεκλείδωτο, στή μέση τοϋ δρόμου. Πρέπει νά σηκωθεϊς. Πάρε βαθιά ανάσα καί χαλάρωσε. Όταν έπιστρέψουμε ρυθμίζεις τό ζήτημα τοϋ σπιτιοϋ μέ τόν καλύτερο τρόπο. Θα σοϋ βρω έγώ, αν χρειαστεϊ, δικηγόρο, νά προσβάλει τό πωλητήριο συμβόλαιο. Σέ βεβαιώνω όμως ότι τά πράγματα δέν είναι τόσο τραγικά όσο σοϋ φαίνονται. Τό κτίσμα άσφαλῶς είναι παλιό αλλά διατηρεϊται, κατά τή γνώμη μου, άρκετά καλά. Άν χρειαστεϊ θά

άπαιτήσουμε στατική ενίσχυση του υπάρχοντος μέ έμφυτεύσεις τσιμεντένιων υποστηλωμάτων ή μέ έκτοξευόμενο σκυρόδεμα. Θά σου συστήσω τόν καλύτερο μηχανικό. Πρέπει τώρα νά ντυθείς, δέν χωράει άλλη καθυστέρηση. Είδεμή, τό ταξίδι ξέχασέ το”.

Ένώ του μιλάω έχει χώσει τό κεφάλι του ανάμεσα στά γόνατα. “Είμαστε χαμένοι. Τό σπίτι πέφτει”.

“Έ, τί νά πῶ τότε;”, παίρνω κι έγώ πάλι φόρα αλλάζοντας έπιχείρημα. “Ένας λόγος παραπάνω νά εξαφανιστούμε. Έάν υποθέσουμε ότι πέφτει, χίλιες φορές καλύτερα νά είμαστε έξω παρά μέσα. Καλύτερα άστεγοι παρά νεκροί”.

“ Δέν μέ προσέχεις καθόλου πού μιλάω. Βιάζεσαι. Κι άπορῶ βέβαια μέ τήν έλαφρότητα πού κρίνεις. Ποιός λέει ότι αν διαταράξουμε τήν ίσορροπία, αν μετακινηθοῦμε άπερίσκεπτα, δέν θά προκαλέσουμε τήν τύχη μας; Κάθε μικροκίνηση μπορεῖ νά γίνει αίτια καταρρεύσεως του οικοδομήματος. Δέν κερδίζουμε τίποτε μέ βιασύνες”.

“Άκουσέ με προσεκτικά: ή κατάσταση δέν εῖναι μαύρη. ”Ας μήν υπερβάσουμε. Δέν θά αντιμετωπίσουμε *κανένα* πρόβλημα.

‘Ησύχασε λοιπόν”, του λέω γιά νά τόν καλοπιάσω. “Βγάλε άργά τίς πιτζάμες σου. Κι έγώ -νά!- σου φέρνω, χωρίς βιαστικές κινήσεις, τή φανέλα καί τό παντελόνι”.

‘Αλλά τήν ίδια εκείνη στιγμή πού νομίζω ότι αρχίζω νά τόν καλμάρω, τήν ῶρα πού έπιχειρῶ ένα νέο βήμα πρὸς τή ντουλάπα -χράπς-, τό σάπιο σανίδι υποχωρεῖ καί τό άριστερό μου πόδι βυθίζεται στό πάτωμα.

“Ωχ!”

Τραντάζομαι, προσπαθῶ νά άναδυθῶ σπρώχνοντας τό δεξί πόδι στό διπλανό σανίδι, αλλά ξαφνικά σπάζει κι αυτό, καί βρίσκομαι μετέωρος· ό μισός έδῶ κι ό άλλος μισός κάτω.

“Τί γρουσουζιά”, ψιθυρίζω. “Άπίστευτο”. Καί προσπαθῶ,

σφίγγοντας τήν κοιλιά, νά ανεβάσω, ἕνα ἕνα, τά πόδια μου ἐπάνω.

“Σοῦ τό εἶπα”, λέει ψυχρά ἐκεῖνος.

“Δῶσε μου τό χέρι. Βόηθα”.

Ἄλλά ἐκεῖνος δέν ἀπαντᾷ· παραμένει ἀκίνητος.

Καταφέρνω μονάχος νά ἀπεμπλέξω τό ἕνα πόδι κι ὕστερα τό ἄλλο.

Πῶς δέν τό πρόσεξα; Τά σανίδια εἶναι σέ ἄθλιο κατάντημα. Μέ προσοχή ἔρπω μέχρι τό κρεβάτι, ανεβαίνω ἐπάνω καί κάθομαι δίπλα του. Ἐπίσης τήν τρύπα πού ἄνοιξα, φαίνεται τώρα ὀλοκάθαρα ὁ κύριος στό σαλόνι ἀπό κάτω. Κοιτάζει πρὸς τό μέρος μας. Τό τραπέζι του εἶναι λερωμένο ἀπό τούς σοβάδες πού γκρέμισα μέ τήν πτώση μου.

“Μείνετε ἀκίνητοι”, μάς λέει. “Ἐγώ κάθομαι ἔτσι ἀπό χθές. Μιά ἀνάσα καί τό σπίτι κατέρρευσε”.